

{Αγάπη ή πώς να γεννήσεις
κάποιον απ' τον κύλο σου}

Γιατί όχι είν
και κούωσ Σαφνικό
(Κατασφ)

Υ.Γ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ
ΟΡΟ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ

Μαριάντζελα Κατσιαβριά

Ιούνιος 2022, Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θέατρο Πορεία

Γεννήθηκε το 2001 στην Αθήνα. Είναι τελειόφοιτη του τμήματος Πολιτικής επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου πανεπιστημίου. Αγάπησε τη γραφή σε πολύ μικρή ηλικία κι έκτοτε πορεύεται μαζί της. Βρίσκει εξαιρετικά αμήχανη την τριτοπρόσωπη αυτοαναφορικότητα.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6983041175

Email: maryangelakats@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021-Ιούνιος 2022) με εισηγήτρια την Ανθή Τσιρούκη και εισηγητή τον Θανάση Τριαρίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: Φωτογραφία από ένα λυκειακό λεύκιωμα της δεκαετίας του 70' που βρέθηκε πεταμένο στα σκουπίδια.

Το θεατρικό έργο *Αγάπη ή πώς να γεννήσεις κάποιον απ' τον κόλλο σου* της Μαριάντζελας Κατσιαβριά διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

“Πώς να αρχίσεις από την αρχή, αν τα πράγματα συμβαίνουν πριν συμβούν;”

-Κλαρίσε Λισπέκτορ

''Αγάπη ή πώς να γεννήσεις κάποιον απ' τον κώλο σου''

Τα Πρόσωπα:

η Α

ο Κ

Περίληψη:

Ο Κ και η Α κάποιες μέρες είναι αδέρφια, άλλες γονείς και άλλες εραστές. Ηλικιωμένοι ή ανήλικοι, υπεύθυνοι ο ένας για τη δολοφονία ή τη γέννηση του άλλου. Κάθε μέρα της εβδομάδας έχουν κι έναν άλλο ρόλο. Η ρουτίνα τους έχει κουράσει την Α που επιμένει πως δεν αντέχει το συνεχές ξεχείλωμα του μουνιού της κάθε φορά που αναγκάζεται να γεννήσει τον Κ και την ξαφνική σύσφιξή του όταν είναι ένα δεκατετράχρονο παρθένο κορίτσι. Ο Κ της υπενθυμίζει πως για τη γέννησή της έχει υπερβεί τις φυσικές του ικανότητες και πλέον αντί να χέζει, γεννάει εκείνη. Μια μέρα, η Α αποφασίζει να μη σκοτώσει τον Κ, όπως κανονικά θα έπρεπε και την επόμενη μέρα γεννάει ένα μωρό, που θα ονομάσουν Αγάπη.

Trigger warning: σεξουαλική κακοποίηση, βιασμός.

Σκηνή 1^η

Ένα κρεβάτι, ένας καθρέπτης, ένα κομοδίνο κι ένα παράθυρο. Η Α και ο Κ κάνουν σεξ, ενώ κοιτούν τους εαυτούς τους στον καθρέπτη. Ο Κ τελειώνει. Η Α απομακρύνεται ελαφρώς.

A: Πάλι δεν τα κατάφερες.

K: Αποκλείεται. Το ένωσα.

A: Λες να ξέρεις καλύτερα από μένα;

K: Μα ήμουν σίγουρος.

A: Απέτυχες.

K: Συγγνώμη.

A: Μόνο αυτό λες.

K: Θα προσπαθήσω περισσότερο.

A: Στην αρχή δεν είχαμε τέτοια προβλήματα...

K: Ίσως συνήθισαν τα σώματά μας.

A: Ίσως...

K: Έλα κοντά μου.

Της κάνει νόημα να ξαπλώσει δίπλα του. Εκείνη διστακτικά πλησιάζει και αγκαλιάζονται.

K: Μου έλειψες.

A: Κι εμένα.

K: Θα έχεις περισσότερο χρόνο αυτήν τη βδομάδα;

A: Πρέπει να συγκεντρωθώ.

K: Κάνε λίγη υπομονή. Τελευταία εξεταστική είναι.

A: Και μετά;

K: Θα το βρούμε.

A: Με αγχώνει το τέλος.

K: Κι εμένα.

A: Αυτή η αβεβαιότητα μπορεί να με τρελάνει.

K: Λογικό είναι. Μην τα σιέφτεσαι όλα μαζί. Σε έναν μήνα τελειώνουμε και μετά..

A: Γαλλία, αχ...

K: Θα είναι υπέροχα!

A: Ανυπομονώ.

Σιωπή

K: Δεν κοιμάμαι καλά χωρίς εσένα πλέον. Η μυρωδιά σου έχει μια μαγική ικανότητα να με ηρεμεί.

Η Α φιλάει πεταχτά τον Κ και πιάνει ένα βιβλίο απ' το κομοδίνο της. Ξαπλώνει πάλι στην αγκαλιά του και αρχίζει να διαβάζει.

K: Θα μου διαβάσεις λίγο;

A: Απ' την αρχή;

K: Ναι.

A: «Πίσω από επτά βουνά κι επτά ποτάμια, με σπάνια πούπουλα και διαλεχτό βαμβάκι φτιάχτηκε ένα μαξιλάρι. Απ' αυτά που δεν μπορείς να κατατάξεις σε κατηγορίες. Ήταν πολύ μικρό για να το εμπιστευτείς για τον ύπνο σου. Βολευόσουν όμως πολύ όταν το ακουμπούσες για να τ' αφήσεις απλώς πάνω στον καναπέ σου. Ήταν τελικά καλύτερο να το κρατήσεις σαν φίλο. Είχε δυσανεξία στα χρώματα. Μια φορά το ντύσανε με μια ροζ θήκη κι άρχισε να μικραίνει τόσο που κόντεψε να εξαφανιστεί. Στην αρχή κατηγορήσαν το χρώμα κι έτσι του έβαλαν μια μπλε θήκη. Το μαξιλάρι όμως τριγωνοποιήθηκε και φοβόσουν μη κοπείς στις γωνίες του, ακουμπώντας το. Μετά από χιλιάδες χρώματα και παραμορφώσεις, το άφησαν στην ησυχία του. Σκονιζόταν βέβαια πιο εύκολα, αλλά ήταν ασφαλές. Το μαξιλάρι άνηκε σ' ένα κορίτσι..»

K: Φτάνει για σήμερα.

A: Μα τώρα αρχίζει το καλό.

K: Αρκετά μέχρι εδώ.

A: Καλά..

Η Α αφήνει το βιβλίο κι αρχίζει να παρατηρεί τον Κ.

A: Τι σιέφτεσαι;

K: Νομίζω πως ο κόσμος δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς εμάς.

A: Υπήρχε και πριν ξέρεις. Μην είσαι τόσο εγωκεντρικός.

K: Ναι, αλλά μετά;

A: Πριν, μετά, το ίδιο είναι.

K: Φοβάμαι πως θα με βαρεθείς μια μέρα.

A: Έχω ήδη βαρεθεί.

K: Τι;(σοκαρισμένος)

A: Αλλά υπάρχουν μέσα μου.

K: Θεε να...;

A: Θέλω να γνωρίσω τις νύχτες όλου του κόσμου. Να νιώσω τα φώτα τους στο πρόσωπό μου.

K: Να ταξιδέψουμε. Κι εγώ το θέλω.

A: Μαζί. Μα όταν είμαστε μαζί δεν υπάρχει τίποτα άλλο. Όλα είναι ίδια.

K: Θα ταξιδέψουμε. Στο υπόσχομαι.

A: Όπου κι αν πάμε θα είμαστε εδώ.

K: Εδώ θέλω να είμαι. Εσύ;

A: Μην αμφιβάλεις.

K: Με περδεύεις.

A: Αυτός είναι ο ρόλος μου.

K: Άρα το ταξίδι στο Στρασβούργο ισχύει;

A: Ναι. Ηρέμησε.(γελώντας)

Η Α σηκώνεται απ' το κρεβάτι. Ψάχνει για λίγο κάτω απ' το κρεβάτι και βγάζει μια μεγάλη βαλίτσα. Την τοποθετεί προσεκτικά απέναντι από τον καθρέπτη. Ανεβαίνει πάνω της και θαυμάζει την αντανάκλασή της.

A: Σου αρέσει το σώμα μου;

K: Το λατρεύω.

A: Κι αν κάποτε αλλάξει;

K: Θα είναι πάντα το ίδιο για μένα.

Η Α γυρνάει την πλάτη της στον καθρέπτη και κοιτά τον Κ. Τον καλεί κοντά της. Εκείνος γρήγορα πλησιάζει.

A: Γονάτισε.

K: Γιατί;

A: Σςς... Γονάτισε.

Ο Κ γονατίζει μπροστά στην Α. Εκείνη αρχίζει να χαιδεύει αισθησιακά το σώμα της.

A: Αυτό το στήθος φτιάχτηκε για σένα. Είναι το δώρο μου σε σένα.

Χαιδεύει το στήθος της.

A: Αναπνέει για σένα. Σφίγγεται για σένα. Ματώνει για σένα. Δίνει ζωή για σένα. Σε σένα

Ο Κ την κοιτά με αμηχανία.

A: Κοιτάξέ το. Κοιτάξέ με.

Σιωπή

A: Μόνο εμένα.

Σιωπή

K: Κι αν φύγεις;

A: Θα με βρεις μέσα σου.

K: Κι αν γνωρίσω κάποια άλλη;

A: Θα είμαι εγώ.

K: Κι αν πεθάνεις;

A: Θα σταματήσεις να υπάρχουν.

Η Α αρχίζει να αντανάζεται.

A: Κοιτάξε με. Κοιτάξέ το.

Σιωπή

A: Τι είμαι;

K: Εγώ.

A: Η αναπνοή σου καλύπτει τη δική μου.

K: Κι αν σε πνιξω;

A: Δε θα έχεις άλλο αέρα μέσα σου.

Η Α αντανάζεται πιο έντονα.

A: Μόνο εμένα.

Κ: Μόνο εσένα.

Α: Πάλι.

Κ: Μόνο εσένα.

Α: Πάλι.

Κ: Μόνο εσένα.

Η Α έρχεται σε οργασμό.

Α: Τα κατάφερες.

Κ: Θέλω να σε αγγίζω, όταν τα καταφέρνω.

Σκηνή 2^η

Το παράθυρο είναι ανοιχτό και απ' έξω ακούγονται φωνές απ' τον δρόμο και τα γειτονικά σπίτια. Η Α κοιτά έξω απ' το παράθυρο. Ο Κ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι ανάσκελα και κοιτά το κενό.

A: Πολύς θόρυβος. Δεν μπορώ ν' ακούσω ούτε το μυαλό μου πια. Θόρυβος και ήχοι και ήχοι και θόρυβος και το μυαλό μου αμετακίνητη γραμμή.

Αρχίζει να απομακρύνεται απ' το παράθυρο.

A: Γιατί δε σταματούν όλοι να μιλούν για λίγο; Πρέπει να σκεφτώ.

Πλησιάζει τον Κ.

A: Πρέπει όλοι να σταματήσουν για λίγο. Πρέπει να σκεφτώ.

Κάθεται στο πάτωμα, δίπλα απ' το κρεβάτι, οκλαδόν. Ο Κ γυρίζει προς το μέρος της.

K: Να σκεφτείς τι;

A: Τ' όνομα μου. Από τι γράμμα αρχίζει τ' όνομά μου. Σίγουρα είναι κάτι που δεν κάνει πολύ θόρυβο. Το σκέπασαν οι φωνές τους.

K: Α

A: Α;(σαν να μην καταλαβαίνει τι σημαίνει)

K: Το πρώτο.

A: Και;

K: Είναι το πρώτο.

A: Ναι. Και;

K: Στο έδωσαν εκείνοι.

A: Εγώ το πήρα. Δε μου έδωσαν τίποτα. Κάνεις λάθος.

K: Δώσ' το πίσω τότε.

A: Είναι δικό μου πια.

K: Τότε πώς το ξέχασες;

A: Κρύφτηκε μέσα μου.

A: Το δικό σου;

K: Δεν μπορώ να το ξεχάσω.

A: Είσαι τυχερός.

K: Δεν το ήθελα. Μου είπαν πως αυτό έπρεπε να έχω.

A: Ξέρεις γιατί τουλάχιστον.

K: Δεν αρκεί.

A: Έχεις έναν λόγο. Ένα όνομα με αιτία. Με προορισμό.

K: Κι ο δικός μου προορισμός;

A: Άκου τον θόρυβο. (δείχνει προς το παράθυρο) Θα σε βοηθήσει.

K: Να τον βρω;

A: Να μην νιώθεις την ανάγκη να υπάρχει.

Σιωπή.

K: Πάντα ξέρεις τι να πεις για να με ηρεμήσεις.

A: Έχουμε την ίδια μητέρα-πατρίδα.

K: Είμαστε το ίδιο;

A: Ερχόμαστε απ' το ίδιο. Μόνο διαφορετικοί μπορούμε να είμαστε.

Σιωπή.

K: Θέλω να σου δείξω κάτι.

A: Τι;

Ο Κ γυρίζει μπρούμυτα πάνω στο κρεβάτι. Αρχίζει να τρίβεται πάνω σ' αυτό με ρυθμικές κινήσεις.

A: Τι κάνεις;(σοκαρισμένη)

K: Ανέβα πάνω μου. Όπως όταν ήμασταν μικρά κι έκανες πως ήμουν πόνυ.

A: Γιατί;

K: Εμπιστεύσου με. Ανέβα.

Η Α καβαλάει τον Κ. Οι ρυθμικές κινήσεις του κορμιού του κινούν και το δικό της σώμα. Ένας μικρός αναστεναγμός ξεφεύγει απ' τα χείλη της.

K: Το έχεις νιώσει ξανά αυτό;

A: Ποτέ.

K: Πρώτη φορά μαζί μου.

Κλείνουν τα μάτια τους και κινούνται πιο έντονα. Βγάζουν μικρούς αναστεναγμούς.

Κ: Όπως όταν ήμασταν μικρά και δοκιμάσαμε πρώτη φορά παγωτό σοκολάτα.

Αναστεναγμοί.

Κ: Όπως όταν ήμασταν μικρά και ονομάσαμε το παπαγαλάκι μας Ουρανό.

Αναστεναγμοί.

Κ: Όπως όταν ήμασταν μικρά κι ο Ουρανός πέταξε μακριά.

Αναστεναγμοί.

Α: Όπως όταν ήμασταν μικρά κι ο Ουρανός γύρισε μ' άλλο χρώμα.

Κ: Δεν ήταν πια μπλε.

Α: Ήταν μαύρος.

Κ: Η ελευθερία τον άλλαξε.

Κ: Πρώτη φορά μαζί μου. *(έρχεται σε οργασμό)*

Α: Όπως όταν ήμασταν μικρά και είδαμε τον μαύρο Ουρανό. *(έρχεται σε οργασμό)*

Η Α σαν να συνέρχεται απότομα, σηκώνεται απ' το κρεβάτι και απομακρύνεται τρομοκρατημένη.

Α: Δεν έπρεπε να το κάνουμε αυτό.

Κ: Δεν ένιωσες υπέροχα;

Α: Δεν έχει σημασία.

Κ: Μόνο αυτό έχει σημασία.

Α: Δεν είναι σωστό.

Κ: Και ποιος λέει πως δεν είναι σωστό;

Α: Με κάνεις να νιώθω μικρή.

Κ: Είσαι μικρή. Γι' αυτό δε θα πεις τίποτα σε κανέναν. Ειδικά στη μαμά. *(απειλητικά)*

Α: Μου χάλασες το παιχνίδι. *(σαν παιδάκι)*

Κ: Είσαι μεγάλη για παιχνίδια.

Α: Ήταν δικό μου. Μόνο δικό μου. Και το αγαπούσα. Το χάλασες. Του άλλαξες θέση στην καρδιά μου. Γιατί το έκανες αυτό;

Ο Κ σηκώνεται και πλησιάζει την Α. Προσπαθεί να την αγκαλιάσει.

K: Είμαστε το ίδιο.

Εκείνη απομακρύνεται.

A: Μόνο διαφορετικοί μπορούμε να είμαστε.

Η Α στέκεται και πάλι δίπλα απ' το παράθυρο. Κανένας ήχος δεν ακούγεται πια.

K: Τι κάνεις;

A: Δε θέλω να το κάνεις ξανά αυτό.

K: Θα το ξανακάνω. Και θα το θες.

Σιωπή.

A: Σιωπή. Πολλή σιωπή. Δεν μπορώ να σκεφτώ.

A: Πρέπει να μιλήσεις λίγο. Πρέπει να σκεφτώ.

K: Να σκεφτείς τι;

A: Τι θα γίνω όταν μεγαλώσω.

Ο Κ αρχίζει να βγάζει διάφορους ήχους. Από κόρνες αμαξιών, μέχρι τσακωμούς ζευγαριών και παιδικά κλάματα.

K: Καλύτερα;

Η Α κλείνει το παράθυρο. Πλησιάζει τον Κ.

A: Θα γίνω μπάλα με τρύπες. Θα μεγαλώνω παρ' όλη την ύπαρξή τους. Θα μεγαλώνω όποτε κάποιος θα προσπαθεί να παίξει μαζί μου. Και μια μέρα θα μεγαλώσω τόσο που θα πιάσω όλο τον χώρο που υπάρχει και όλοι θα πνιγούν εξαιτίας μου. Θα γίνεις τοσοδούλης. Ένας τοσοδούλης που πέθανε από ασφυξία. Κι εγώ μια περήφανη μπάλα-φόνισσα.

Σκηνή 3^η

Ο Κ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι ενώ η Α βρίσκεται μπροστά απ' τον καθρέπτη και χρησιμοποιεί ένα τσιμπιδάκι φρυδιών για να τραβήξει κάποιες τρίχες απ' το μαλλί της.

Κ: Πρέπει να το σταματήσεις αυτό.

Α: Μην ασχολείσαι μαζί μου.

Κ: Μα δεν καταλαβαίνω. Γιατί δε τα βάφεις σαν κανονικός άνθρωπος;

Α: Θέλω να φύγουν. Δε θέλω να είναι πάνω μου.

Κ: Δεν είναι τόσο άσχημες πάντως.

Α: Είναι νεκρές. Πτώματα τριχών στο κεφάλι μου. Δεν τις θέλω εκεί.

Κ: Να λέμε ευτυχώς δηλαδή, που οι μουνότριχές σου δεν άρχισαν να ασπρίζουν. (γελάει)

Α: Είσαι χυδαίος.

Κ: Τελείωνε κι έλα να ξαπλώσουμε.

Α: Μη ξεχάσεις να πας σούπερ μάρκετ αύριο.

Κ: Δεν ξέρω αν θα προλάβω.

Α: Να φροντίσεις να προλάβεις. Δεν μπορώ να τα κάνω όλα εγώ εδώ μέσα.

Κ: Σταμάτα τη γκρινιά. Τι θες να πάρω;

Α: Έχω βάλει τη λίστα στην τσάντα σου.

Η Α αφήνει το τσιμπιδάκι. Σηκώνεται και κατευθύνεται προς το κρεβάτι. Δίπλα από αυτό υπάρχει ένα ποτήρι με νερό. Σκύβει και το πιάνει στα χέρια της.

Α: Από πότε το έχεις εδώ;

Κ: Πριν λίγο το έβαλα.

Η Α κάνει έναν μορφασμό αηδίας.

Κ: Τι;

Α: Έχει περίεργη γεύση.

Ο Κ αρπάζει το ποτήρι απ' τα χέρια της και δοκιμάζει κι αυτός.

Κ: Μια χαρά είναι. Όπως και πριν.

Α: Τότε είναι η δική σου γεύση.

K: Ποια δηλαδή;

A: Γεύση μούχλας.

K: Η μούχλα δεν υπάρχει.

A: Τη γεύομαι.

K: Δημιούργημά σου. Δεν υπάρχει.

A: Τη νιώθω. Να εδώ. *(δείχνει το στήθος της)*

K: Εσύ την επινόησες.

A: Επινοημένη, άρα υπαρκτή.

K: Πού έμαθες αυτές τις λέξεις;

A: Εσύ τις επινόησες.

Η Α χύνει το νερό στο πάτωμα και ξαπλώνει δίπλα απ' τον Κ.

K: Καλά ξέχασες τελείως τι μέρα είναι σήμερα;

A: Τετάρτη;

K: Η επέτειός μας. 20 χρόνια.

A: Τώρα που το λες κάποια στιγμή κοιτάζοντας τις στοίβες των άπλυτων πιάτων κάτι θυμήθηκα.

K: Τι ακριβώς;

A: Τον εαυτό μου όταν υπήρχε χωρίς εσένα.

K: Αδύνατη ανάμνηση.

A: Εμένα μόνη στο πανεπιστήμιο. Θυμάμαι που ένωνα τα άδεια χέρια μου και φανταζόμουν πως ήταν κάποιος άλλος, που μου κρατάγε το χέρι. Φανταζόμουν πως ήσουν εσύ. Κάποιος εσύ. Αλλά όχι εσύ.

K: Ξέρεις τι θυμάμαι εγώ;

A: Τι;

K: Τα ζώδια. Θυμάσαι; Μου έλεγες πόσο μισείς τα ζώδια. « Πλέον οι αστερισμοί δεν υπάρχουν για να θαυμάζουμε την ομορφιά τους. Έγιναν συστήματα που μας λένε πώς πρέπει να είμαστε ». Έτσι μου έλεγες. Θυμάσαι;

A: Θυμάμαι...

K: Πώς κατέληξες έτσι; Ξεχείλωσες. Άμορφη μάζα αναμνήσεων. Σε κοιτώ και πασχίζω να βρω τη γυναίκα μου μέσα σου. Κατέληξες ένα τίποτα για όλους.

Δεν κατάφερες ποτέ κανείς να σου εμπιστευτεί τον μεγαλύτερο φόβο του. Δεν έκανες κανέναν να νιώσει τις πληγές του να απαλύνουν απ' τα λόγια σου. Καμία φιλοσοφική συζήτηση δεν έγινε με την παρουσία σου. Έγινες από εκείνες που μετατρέπουν τις συζητήσεις σ' άναρθρες κραυγές. Εσύ χωρίς ουσία. Καμία ουσία, όταν είσαι εσύ. Αγκάλιασε το μαξιλάρι. Προσευχήσου να σ' εμπιστευτεί. Γίνεσαι εκείνη. Δεν υπάρχουν. Δεν είσαι ο μεγαλύτερος φόβος κανενός. Δεν είσαι η ελπίδα κανενός. Ένα τίποτα για όλους.

A: Μη μιλάς για εκείνη. Δεν έχεις ιδέα ποια μπορούσε να γίνει. Κάθε ψυχή που έφυγε τη χρειαζόταν. Είχε τη μαγική ικανότητα της αγάπης. Όλοι χρειαζόνταν την αγάπη της. Κανείς δε χρειαζήθηκε ποτέ την αγάπη μου. Θυμάμαι από μικρό παιδί να τη δίνω απλόχερα και να την κοιτούν λες και είναι φτιαγμένη από λέξεις άγνωστης γλώσσας. Να την πετούν λες και είναι φτιαγμένη από μούχλα. Να την κρύβουν λες και συνοδεύεται από ντροπή. Αυτό έπαθε κι εκείνη. Της πήραν την αγάπη και την πέταξαν. Ξέμεινε. Κι όταν ξεμένεις από αγάπη ξεχνάς πως υπάρχει. Ξεχνάει πως υπάρχουν.

K: Δεν έχω μια αγκαλιά να επιστρέψω. Κι εσύ κολλάς στο παρελθόν και σ' εκείνη.

A: Συγγνώμη. Μπερδεύτηκα στις λέξεις. Σου έλεγα πως σ' αγαπώ αλλά μου φάνηκε πως θ' ακουστεί πολύ μικρό και δεν στο είπα. Ήθελα να σου πω ευχαριστώ, αλλά ντρέπομαι για τα μικρά μου δόντια. Καλύτερα να χαμογελάω κρυφά. Ήθελα να σ' αγκαλιάσω, αλλά οι νεκρές μου τρίχες με εμπόδισαν. Συγγνώμη.

K: Μου λείπεις.

A: Τι θες να κάνω;

K: Θέλω να σε πηδήξω. Όπως τότε.

A: Δεν έχω όρεξη.

K: Είσαι υποχρεωμένη. Έχουμε επέτειο. Πρέπει να με ευχαριστήσεις.

A: Δε θέλω.

K: Είσαι η γυναίκα μου. Είναι η ηθική σου επιταγή.

A: Νυστάζω.

Ο K αρχίζει να φιλάει την A με μανία. Εκείνη προσπαθεί να τον σταματήσει.

K: Μου αρέσει, όταν κάνεις τη δύσκολη. (γελάει)

A: Σου είπα πώς δε θέλω.

Ο K σκίζει το ρούχο της A και της κλείνει βίαια το στόμα.

K: Θα είμαι γρήγορος. Ούτε που θα το καταλάβεις.

Η Α προσπαθεί να αναπνεύσει, ο Κ τη βιάζει.

A: Δε σε θέλω μέσα μου.

K: Σκάσε. Θα σ' αρέσει.

Ο Κ βγάζει μια κραυγή ενώ τελειώνει.

K: Τελείωσα. Τα κατάφερες.

Γυρνάει αδιάφορα την πλάτη του στην Α και κοιμάται. Η Α αρχίζει να κλαίει σιγανά, καλύπτοντας το στόμα της ώστε να μην ακουστεί.

A: Δε θέλω να σ' αγγίζω, όταν το καταφέρνω. (ψιθυριστά)

Σκηνή 4^η

Ο Κ κάθεται οκλαδόν στο πάτωμα. Η Α κοιτά έξω απ' το παράθυρο. Ξαφνικά βγάζει ένα επιφώνημα ενθουσιασμού.

Κ: Τι;

Α: Ένα γατάκι

Κ: Πού;

Α: Κοιμάται στον δρόμο.

Ο Κ δε μιλά. Φαίνεται προβληματισμένος.

Α: Τι έγινε; Προτιμάς τους σκύλους;

Κ: Όχι. Απλώς δε μ' αρέσει πολύ το ύψος.

Α: Φοβάσαι το ύψος; (γελάει και τον κοροϊδεύει)

Κ: Μη γελάς. Είναι σοβαρό πρόβλημα. Μερικές φορές δεν μπορώ να κοιμηθώ, γιατί σκέφτομαι πως αν κάνω κάποια απότομη κίνηση στον ύπνο μου θα πέσω απ' το κρεβάτι.

Η Α τον πλησιάζει και κάθεται κι αυτή στο πάτωμα κοντά του.

Α: Και τι κάνεις, όταν δεν μπορείς να κοιμηθείς;

Κ: Περιμένω να ξημερώσει. Ή βάζω το μαξιλάρι μου στο πάτωμα και κοιμάμαι εκεί.

Α: Πρέπει να ξεπεράσεις αυτόν τον φόβο. Τι θα κάνεις, όταν μεγαλώσεις;

Κ: Όσο μεγαλώνω, το ύψος θα μικραίνει.

Α: Το αντίθετο θα συμβαίνει βρε ηλίθιο. (γελάει)

Κ: Ωχ. Έχεις δίκιο. Τι θα κάνω; (τρομαγμένος)

Α: Κάτι θα σκεφτούμε.

Κ: Θεε να παίξουμε κάτι μέχρι να σκεφτούμε;

Α: Να παίξουμε όνομα, ζώο, πράγμα;

Κ: Ναι. (με ενθουσιασμό)

Α: Λοιπόν, ξεκινάω. Σταμάτα με.

Σιωπή.

Κ: Στοπ.

Α: Λ.

Σκέφτονται.

Κ: Τέλος.

Α: Λίτσα, λεοπάρδαλη, λόξιγκας

Κ: Λένα, λιοντάρι, λάμπα

Κ: Δεν ξέρω, αν ο λόξιγκας είναι πράγμα.

Α: Και τι είναι;

Κ: Ο βήχας είναι πράγμα;

Α: Δεν μπορείς να τον πιάσεις, αλλά τον νιώθεις.

Κ: Άρα;

Α: Θα ρωτήσουμε κάποτε κάποιον μεγάλο.

Κ: Εντάξει.

Σκέφτεται για λίγο και συνεχίζει.

Κ: Σειρά μου.

Σιωπή.

Α: Στοπ.

Κ: Μ

Σκέφτονται

Α: Τέλος.

Α: Μαμά, μαϊμού, μαξιλάρι.

Κ: Η μαμά δεν είναι όνομα. Τελικά είσαι τελείως ηλίθια.

Α: Δεν είναι ωραία αυτή η λέξη.

Κ: Συγγνώμη.

Α: Εσύ τι βρήκες;

Κ: Δε βρήκα ζώο. Μόνο τον Μήτσο και το μαξιλάρι.

Α: Ποιος είναι ο Μήτσος

Κ: Το ψόφιο καναρίνι μου.

A: Από τι πέθανε;

K: Ξέχασα να του βάλω νερό.

A: Δεν πειράζει.

K: Πειράζει.

A: Μπορείς να τον μετρήσεις και για ζώο και για όνομα, αν θες. *(γλυκά)*

K: Ευχαριστώ. *(χαμογελά)*

K: Το μαξιλάρι δε μετράει πάντως. Το βάλαμε κι οι δύο.

A: Βαρέθηκα αυτό το παιχνίδι.

K: Αφού δε ξέρεις πώς παίζεται. Λογικό.

A: Μη μιλάς εσύ, γιατί θα φέρω κάτι ψηλό δίπλα σου και θα τρομάξεις.

K: Δεν... *(γελάει)*

K: Επίσης αυτό λέγεται απειλή.

A: Απειλή;

K: Ναι. Δεν είναι καλό. Το κάνει ο ένας μεγάλος στον άλλον, όταν θέλει κάτι.

A: Παίρνει αυτό που θέλει;

K: Μερικές φορές

A: Τότε γιατί είναι κακό;

K: Γιατί ο ένας φοβάται.

A: Ποιος απ' τους δύο;

K: Δεν είμαι σίγουρος.

A: Σκέφτηκα κάτι. Για το ύψος. *(με ενθουσιασμό)*

K: Τι;

A: Θα κάνουμε ένα πείραμα.

K: Δηλαδή;

A: Θ' ανέβεις στο κρεβάτι. Εγώ θα είμαι από κάτω. Θα κοιτάς εμένα και δε θα φοβάσαι τόσο.

K: Είναι πολύ χαζό.

A: Απλώς φοβάσαι να το δοκιμάσεις.

Κ: Δε θα πετύχει.

Α: Θα πετύχει. Έλα.

Σηκώνεται και τον τραβά προς το κρεβάτι.

Α: Δες. Θα το κάνω πρώτα εγώ για να καταλάβεις πόσο απλό είναι.

Ανεβαίνει στο κρεβάτι και παραπατά.

Α: Νομίζω πως ζαλίζομαι.

Κ: Είσαι καλά; (τρομοκρατημένος)

Α: Χαχαχα, ναι. Πλάκα σου κάνω.

Κ: Δε γέλασα.

Α: Άκου με.

Κ: Αν πάθω κάτι...

Α: Τίποτα δε θα πάθεις.

Κατεβαίνει απ' το κρεβάτι και τραβά το χέρι του Κ ώστε να ανέβει.

Κ: Να κλείσω τα μάτια;

Α: Αν θες.

Τον βοηθά και τελικά ανεβαίνει. Εκείνη στέκεται στο πάτωμα ακριβώς απέναντί του.

Κ: Και τώρα;

Α: Τώρα πρέπει να τ' ανοίξεις, αλλιώς δεν έχει νόημα.

Κ: Δεν μπορώ.

Α: Μπορείς. Άνοιξέ τα σιγά σιγά. Μην κοιτάξεις δεξιά ή αριστερά. Κοίτα μόνο εμένα.

Κ: Δεν μπορώ.

Α: Μπορείς.

Ανοίγει τα μάτια του διστακτικά.

Α: Λοιπόν;

Κ: Είσαι απλώς εσύ.

Α: Είδες; Δεν υπάρχει κάτι φοβιστικό.

Κ: Ναι, αλλά κοιτάω εσένα όχι το ύψος.

A: Δεν έχει σημασία. Κάθε φορά που δε θα μπορείς να κοιμηθείς, επειδή το κρεβάτι σου φαίνεται πολύ ψηλό, θα σιέφτεσαι πως υπάρχω κι εγώ εκεί.

K: Ναι, αλλά δε θα είσαι.

A: Αν το πιστέψεις, θα είμαι.

K: Εντάξει.

A: Είδες; Τόση ώρα στέκεσαι πάνω στο κρεβάτι και είσαι καλά.

Κατεβαίνει απ' το κρεβάτι.

K: Ευχαριστώ.

A: Τίποτα.

K: Θεε να κάνω κι εγώ κάτι για σένα;

A: Γιατί;

K: Γιατί με βοήθησες.

A: Δε θέλω κάτι.

K: Έχεις δει πώς λένε ευχαριστώ η μαμά κι ο μπαμπάς σου;

A: Σε ποιον;

K: Μεταξύ τους.

A: Πώς;

K: Δίνουν ένα φιλί.

A: Έτσι; *(τον φιλά στο μάγουλο)*

K: Όχι τέτοιο. Μεγαλίστικο.

A: Ίου. Είναι αηδία.

K: Μα σημαίνει πως αγαπιούνται.

Κάθεται στο κρεβάτι, ο K κάθεται δίπλα της.

A: Δε σημαίνει τίποτα. Τους έχω δει πολλές φορές να δίνουν αυτό το φιλί, αλλά μιλάνε πάντα άσχημα ο ένας στον άλλον. Το κάνουν στα ψέματα.

K: Είναι μεγάλοι. Δε χρειάζεται να πουν ψέματα.

A: Το κάνουν συνέχεια. Η μαμά μου είναι η μεγαλύτερη ψεύτρα που ξέρω.

K: Τι ψέματα λέει;

A: Ότι με αγαπάει πολύ. Κι εμένα και τον μπαμπά και πως όλα θα πάνε καλά. Το λέει και μετά αρχίζει να φωνάζει με τον μπαμπά και με τρομάζει.

K: Γιατί φωνάζει;

A: Δεν ξέρω. Μόνο ακούω. Δε βλέπω. Δε θέλω να καταλάβουν πως δεν κοιμάμαι. Ακούγεται η πόρτα και μετά δυνατοί ήχοι. Απ' το ψυγείο, από ντουλάπια, πιάτα, μασουλητά, αναψυκτικά που ανοίγουν και ξαφνικά η μαμά αρχίζει να φωνάζει στον μπαμπά κι αυτός φωνάζει ακόμα περισσότερο, γιατί δεν είναι ωραίο να σου φωνάζουν, όταν προσπαθείς να φας. Και μετά ο μπαμπάς θυμώνει και δε θέλει να φάει άλλο. Οπότε πετάει στο πάτωμα το πιάτο του. Η μαμά αρχίζει να κλαίει. Τ' αγαπάει πολύ τα πιάτα της. Μετά κλείνονται στο δωμάτιό τους. Ακούω κάποιους ήχους ακόμα, αλλά δε ξέρω τι είναι. Μετά απ' αυτό προσπαθώ να κοιμηθώ για να μη με καταλάβει η μαμά και μου φωνάζει.

K: Έχεις δίκιο. Δεν είναι ωραίο αυτό που κάνει η μαμά σου. Θα της άρεσε δηλαδή αυτής, αν αρχίζαμε να της φωνάζαμε μόλις καθόταν να φάει το αγαπημένο της φαγητό;

A: Ξέρεις τι; Αυτό πρέπει να κάνουμε. Για να μάθει πώς είναι και να μη φωνάζει ποτέ ξανά στον μπαμπά.

K: Εγώ δεν μπορώ να φωνάξω στη μαμά σου.

A: Γιατί;

K: Δεν είναι δική μου.

A: Έχεις δίκιο. Δεν πειράζει. Θα το κάνω μόνη μου.

K: Να σε ρωτήσω κάτι;

A: Ναι

K: Είμαι ο καλύτερος σου φίλος;

A: Ο πιο καλύτερος. Αλήθεια.

K: Άρα μ' αγαπάς;

A: Ναι. Σχεδόν όσο αγαπώ τον μπαμπά.

K: Θα μ' αφήσεις τότε να σου δώσω ένα μεγαλίστικο φιλί;

A: Όχι.

K: Στο υπόσχομαι. Θα είναι αληθινό φιλί, όχι απ' αυτά τα ψεύτικα των γονιών σου.

A: Δηλαδή μ' αγαπάς;

K: Εννοείται.

A: Θα μ' αγαπάς λιγότερο, αν δε σε αφήσω να με φιλήσεις;

K: Μπορεί.

A: Πρέπει να το σκεφτώ τότε.

Σιωπή.

K: Το σκέφτηνες;

A: Ναι. Θα σε αφήσω, γιατί μου αρέσουν τα παιχνίδια που παίζουμε κι αν με αγαπάς λιγότερο μπορεί να μη θέλεις να παίζεις μαζί μου.

K: Τέλεια. *(ενθουσιασμένος)*

Τη φιλά πεταχτά στο στόμα. Εκείνη τραβιέται αμέσως.

K: Σου άρεσε;

A: Όχι. Δε θέλω να με φιλήσεις ξανά.

K: Εμένα μου άρεσε.

A: Δε θέλω να παίζουμε άλλο.

K: Γιατί;

A: Κουράστηκα.

K: Μη στεναχωριέσαι. Όταν μεγαλώσεις λίγο ακόμα θ' αρέσει και σε σένα.

A: Δε θέλω. Οι μεγάλοι είναι χαζοί. Γι' αυτό φιλιούνται συνέχεια.

K: Σίγουρα δε θες να παίζουμε άλλο;

A: Ναι

K: Εντάξει. Σ' ευχαριστώ που μ' έκανες να μη φοβάμαι το ύψος.

A: Μπορείς να κοιτάξεις το γατάκι, που σου έλεγα τώρα.

Ο Κ πηγαίνει προς το παράθυρο. Φαίνεται να ψάχνει λίγο γύρω γύρω. Τελικά καρφώνει τα μάτια του σ' ένα σημείο.

K: Το βλέπω.

Η Α κουλουριάζεται στο κρεβάτι.

Σκηνή 5^η

Η Α κοιτά έξω απ' το παράθυρο. Ο Κ κοιμάται ακόμα.

A: Ξημέρωσε η Δευτέρα Παρουσία. Τέλος η καταπίεση. Τέλος τα ξέπνοα παρακαλητά μου. Σήμερα όλοι κρίνονται ενώπιον Θεού.

Η Α πλησιάζει τον Κ σιωπηλά και δένει τα πόδια του στην άκρη του κρεβατιού. Τον σκουντάει απαλά. Ξυπνάει.

A: Άργησες.

K: Τι ώρα είναι;

A: Δε θυμάμαι. Μάλλον αργά.

K: Τι λες; Θα χάσω τη δουλειά.

Ο Κ πάει να κουνηθεί και συνειδητοποιεί πως τα πόδια του είναι δεμένα. Προσπαθεί να ξεφύγει, αλλά κάθε κίνησή του προκαλεί πόνο.

K: Τι έχεις κάνει;

A: Έφτασε η στιγμή.

K: Γιατί με κάνεις να πονάω;

A: Πρέπει να μ' ακούσεις.

K: Μπορώ να σ' ακούσω και χωρίς να είμαι δεμένος.

A: Ο φόβος σε βοηθά να συγκεντρωθείς.

K: Τι θες ν' ακούσω;

A: Εμένα... Το κορίτσι που όταν μεγαλώσει, οι πόλεμοι θα σταματήσουν να υπάρχουν. Γιατί τη φοβίζονται πολύ και κλείνει τα μάτια και τα παιδιά πεθαίνουν κι εκείνη μαζί τους. Κλαίει μαζί τους. Τη φοβίζονται, άρα θα σταματήσουν να υπάρχουν.

Η Α αρχίζει να νευριάζει.

A: Πες το.

K: Θα σταματήσουν να υπάρχουν.

A: Σωστά...

K: Τη φοβίζονται, άρα θα σταματήσουν να υπάρχουν.

A: Σωστά...

K: Σε φοβίζουν, άρα θα σταματήσουν να υπάρχουν.

A: Εκείνη πέθανε. Την έπνιξε η πατριαρχία. Ακούς;

K: Ακούω.

A: Αλλά όταν μεγαλώσω θ' αναπνέουμε όλες ελεύθερα. Θα μαζεύουμε ροζ λουλούδια και θα τα φυτεύουμε για να γίνουν κόκκινα, πράσινα και μπλε. Και κανείς δεν θα πειράζει το λουλουδένιο σουράνιο τόξο μας. Θα το ποτίζουμε με δάκρυα χαράς, μαμαδίστικες συγρινήσεις και κοριτσίστικα γέλια. Άφουλα γέλια.

A: Όταν μεγαλώσω, θα γελάω δυνατά. Το γέλιο μου θα είναι πιο δυνατό απ' τα όπλα. Θα κάνει τα παιδιά να μη φοβούνται.

Αρχίζει να γελάει σπαστικά και καταλήγει να βγάζει απροσδιόριστους ήχους που δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε, αν είναι γέλιου ή κλάματος.

A: Το δικό μου γέλιο;

A: Όλοι αυτό δε φοβούνται; Ένα κορίτσι που γελάει δυνατά.

Ο Κ χαμογελά.

K: Το μέσα μου πονάει ακούγοντας το φεμινιστικό σου маниφέστο. Νιώθω τους παλμούς της κοιλιάς μου, όποτε ακούω τις συχνότητες τις φωνής σου. Γιατί είμαι φτιαγμένος να ξερνάω πάνω σε όλες σου τις θεωρήσεις;

A: Δε σε μισώ εξαιτίας αυτού. Δεν σε μισώ, επειδή είσαι εσύ. Δεν αμάρτησες, επειδή η ύπαρξή σου συνοδεύεται με την αρσενική θλίψη.

A: Μισώ τον τρόπο που μεγάλωσες. Την αναλγησία σου μπροστά στην προκαθορισμένη αρρενωπότητά σου. Σε μισώ, επειδή κάποια μέρα σου έμαθαν πως ο αέρας μου σου ανήκει.

Ξερνάει δίχως να βγαίνει τίποτα απ' το στόμα του.

K: Βλέπεις τι προκάλεσες; Αρρωσταίνω γι' αγάπη. Αρρώστια η αγάπη.

A: Σήμερα δεν μιλάμε γι' αγάπη.

K: Γι' αγάπη.

A: Σήμερα δεν ξέρεις τι σημαίνει αγάπη.

K: Βαρέθηκα να υπάρχω μόνο σε σένα.

A: Αυτό είναι αγάπη.

Η Α ανεβαίνει πάνω στον Κ και χαϊδεύει με ένα μαχαίρι τον λαιμό του.

K: Θα με σκοτώσεις;

A: Θα σκοτωθείς.

A: Θυμάσαι, όταν η ανάσα σου με ηρεμούσε; Τώρα με τρομάζει, γιατί κρύβει κλεμμένες πνοές μου μέσα της.

K: Δε θέλω να πεθάνω.

A: Ποτέ δε θα πεθάνεις. Θα είσαι πάντα μέσα μου.

K: Θα είμαι μόνος.

A: Κάνεις λάθος. Κάθε μήτρα που φτιάχτηκε για σένα, θα σκοτωθεί μαζί σου.

K: Εγώ είμαι το προπατορικό αμάρτημα.

A: Θα σκοτώσεις τη μήτρα, που σε γέννησε.

K: Ένας δειλός Ορέστης.

A: Θα σε σκοτώσει η γυναίκα, που έκανες μήτρα.

K: Όμοιος με όλους.

Τον σκοτώνει.

Σκηνή 6^η

Η Α κάθεται στο κρεβάτι και ξεφυλλίζει το βιβλίο. Σταματά σε κάποιες σελίδες και φαίνεται σαν να προσπαθεί να αποστηθίσει αυτά που γράφει. Τελικά το αφήνει και σηκώνεται. Πλησιάζει τον καθρέπτη και κοιτά τον εαυτό της χαϊδεύοντας ταυτόχρονα την κοιλιά της.

A: Μόνο μια μέρα πέρασε απ' το τέλος σου κι όμως μου λείπεις.

A: Πόσο πρέπει να περιμένω;

Η Α αρχίζει να κάνει βαθιά καθίσματα.

A: Πρέπει να υπάρξεις.

Η Α κάθεται στο πάτωμα και κάνει διάφορες κινήσεις προκειμένου να επισπεύσει τη γέννα.

A: Θα είσαι σπουδαίος.

Η Α φαίνεται να αρχίζει να πονά. Ξαπλώνει σε στάση γέννας. Γεννάει τον Κ κι έρχεται σε οργασμό. Αφήνει τον Κ απαλά στο πάτωμα.

A: Πρέπει να βρω κάτι αιχμηρό. Να σε χωρίσω απ' το σώμα μου.

Ψάχνει με τα μάτια όλο το δωμάτιο και τελικά το βλέμμα της καρφώνεται πάνω στον καθρέπτη. Ο Κ αρχίζει να φωνάζει.

A: Μη βιάζεσαι να φύγεις.

Η Α σπάει τον καθρέπτη με την γροθιά της σε ένα σημείο και χρησιμοποιεί το μικρό κομμάτι για να κόψει τον ομφάλιο λώρο. Μερικά γυαλιά πετάγονται στο πάτωμα. Ο Κ σταματά να φωνάζει. Χρησιμοποιεί ένα σεντόνι για να τον τυλίξει και τον κρατάει στην αγκαλιά της.

A: Η ομορφότερη στιγμή της ζωής μου. Η πιο ιερή. Οι χτύποι της καρδιάς μου σου έδωσαν ζωή. Είσαι πασαλειμμένος με τη μυρωδιά μου. Είσαι τοσοδούλης. Τίποτα κακό δε θα σου συμβεί. Θα σε προστατέψω.

Η Α θηλάζει τον Κ.

A: Θα σε ταΐσω. Να φας και να μεγαλώσεις. Να γίνεις δυνατός. Ο πιο δυνατός.

A: Όταν μεγαλώσεις, θα παίρνεις δύναμη απ' την τροφή μου. Θα βρίσκεις παρηγοριά στην ανάμνησή μου. Θα έχεις όλον τον κόσμο δικό σου. Κι όλα αυτά χάρις σε μένα.

A: Πεινάς ακόμα; Δε σου φτάνει αυτό;

A: Νομίζω πως δεν έχω άλλο γάλα.

A: Πρέπει να μεγαλώσεις. Να σε φροντίσω.

Ο Κ δαγκώνει το στήθος της Α και τρέχει αίμα. Η Α φωνάζει από τον πόνο.

A: Είναι φτιαγμένα για να σου δώσουν ζωή. Είναι δικά σου.

Ο Κ δαγκώνει την κοιλιά της Α.

A: Είναι το σπίτι σου. Μπορείς να το κάνεις ό,τι θες.

Ο Κ δαγκώνει το χέρι της Α.

A: Είναι χάρδια προορισμένα μόνο για σένα.

Ο Κ δαγκώνει τον λαιμό της Α.

A: Είναι το υλικό που σε έφτιαξε.

A: Θα μεγαλώσεις και θα γίνεις δυνατός. Ο θάνατος δε θα σε αγγίζει.

A: Αυτό δε φοβάσαι;

A: Γι' αυτό ξεγλίστρησες απ' τα σπλάχνα μου.

Η Α αιμορραγεί.

A: Μόνο να με θυμάσαι.

A: Να θυμάσαι τ' όνομά μου.

Η Α πεθαίνει.

Σκηνή 7^η

Ο Κ πηγαυοέρχεται νευρικά στον χώρο. Κοιτά έξω απ' το παράθυρο και ξεφυσά.

Κ: Πάλι με τάσιες παραπάνω απ' όσο έπρεπε. Όλη μέρα πάνω κάτω μπας και χωνέψω κι ακόμα μου έρχεται αναγούλα με τη γεύση σου.

Ο Κ αγγίζει την κοιλιά του και φαίνεται να πονά.

Κ: Όχι πάλι.

Τρέχει στο κρεβάτι και προσπαθεί απελπισμένα να βρει μια στάση που θα τον ανακουφίσει.

Κ: Ο πόνος σου είναι απάνθρωπος.'

Τελικά κάθεται στα τέσσερα. Η Α γεννιέται απ' τον κώλο του. Ο Κ σπρώχνει την Α με το πόδι του και ζαπλώνει εξαντλημένος στο κρεβάτι. Η Α αρχίζει να κλαίει.

Κ: Τι άλλο θες από μένα; Αρκετό πόνο μου προιάλεσες. Άσε με να ξεκουραστώ.

Η Α συνεχίζει να κλαίει. Ο Κ σηκώνεται νευριασμένος και αρπάζει τη γυμνή Α. Τη δένει χειροπόδαρα στο κρεβάτι.

Κ: Πρέπει να σταματήσεις να κλαις. Να μάθεις να το κρύβεις. Θα είναι το πιο κρυφό σου μυστικό.

Κ: Θα σου μάθω πώς χαμογελάμε.

Ο Κ χρησιμοποιεί τα χέρια του για να τραβήξει τις άκρες των χειλιών της Α, ώστε να χαμογελάσει.

Κ: Τώρα που το έμαθες θα χαμογελάς πάντα.

Κ: Όποτε θελήσεις να φωνάξεις ή να κλάψεις, θα χαμογελάς.

Κ: Έχεις πανέμορφο χαμόγελο. Ικανό να επουλώσει πληγές ανθρώπινες.

Η Α σταματά να χαμογελά. Ο Κ επαναλαμβάνει την κίνηση και την αναγκάζει να χαμογελάσει ξανά.

Κ: Είναι το δώρο μου σε σένα. Μη το απαρνιέσαι.

Κ: Είσαι δική μου. Κομμάτι του σώματός μου. Πρέπει να μ' ακούς.

Κ: Θα μεγαλώσεις. Θα γίνεις καλό κορίτσι και όταν σου λέω κάτι, θα το κάνεις.

Κ: Θα σου μάθω τις πρώτες σου λέξεις.

Κ: Θα σου μάθω ό,τι μου ζητήσεις.

Κ: Αρχίει να μου χαμογελάς.

Ο Κ σηκώνεται απ' το κρεβάτι. Πιάνει το βιβλίο πάνω απ' το κομοδίνο. Ξανακάθεται κοντά στην Α.

Κ: Θα σου διαβάσω λίγο. Το αγαπημένο μου κομμάτι.

Κ: «Το κορίτσι μιλούσε πολύ στο μαζιλάρι. Εκείνο δυσκολευόταν ν' απαντήσει, αλλά ήταν εξαιρετικός ακροατής. Ήταν το πρώτο που έμαθε για τη νέα φίλη του κοριτσιού στο σχολείο. Χαμογέλαγε μια βδομάδα με τη χαρά της. Ειδικά όταν η φίλη της την επισκέφτηκε κι άρχισαν να παίζουν 'οικογένεια'. Του άρεσε που παρίστανε το παιδί τους. Πρώτη φορά είχε νιώσει τόσα χάρδια και φιλία. Παραλίγο ν' αρχίσει να μιλά απ' τη χαρά του. Δε θα ξεχάσει βέβαια και την πρώτη φορά που είδε το κορίτσι λυπημένο εξαιτίας ενός αγοριού. Προσευχήθηκε να μπορέσει να βγάλει χέρια για να την αγκαλιάσει, αλλά ήταν μάταιο. Ήλπιζε απλώς το κορίτσι να μη πιστέψει πως δε νοιάζεται αρκετά για εκείνη...»

Κ: Σου άρεσε;

Η Α χαμογελά.

Κ: Ήμουν σίγουρος.

Αφήνει το βιβλίο πάνω στο κρεβάτι και σηκώνεται.

Κ: Θα σου μάθω τα πάντα.

Κ: Ό,τι και να γίνει, ποτέ δε θα ξεχάσεις πως δεν θα υπήρχες χωρίς εμένα.

Ο Κ αφήνει την Α μόνη της. Εκείνη εξασκεί το χαμόγελό της.

Σκηνή 8^η

*Η Α και ο Κ κάνουν σεξ και κοιτούν τους εαυτούς τους στον καθρέπτη. Ο Κ τελειώνει.
Η Α απομακρύνεται ελαφρώς.*

Κ: Πάλι δεν τα κατάφερα.

Α: Δεν πειράζει. Μου άρεσε.

Κ: Τι θες να κάνουμε σήμερα;

Α: Μη ρωτάς. Αν έχεις να προτείνεις κάτι, καν' το.

Κ: Μπορούμε να διαβάσουμε το βιβλίο σου.

Α: Δεν το βαρέθηκες;

Κ: Όχι.

Α: Το έχεις ακούσει τόσες φορές.

Κ: Έχω ένα μυστικό.

Α: Μυστικό;

Κ: Ένα κρυφό παιχνίδι.

Α: Τι είναι;

Κ: Μπορώ να σ' εμπιστευτώ;

Α: Εννοείται.

Κ: Δεν ξέρω πώς τελειώνει.

Α: Ποιο;

Κ: Το βιβλίο σου.

Α: Πώς γίνεται αυτό;

Κ: Κάθε φορά που διαβάζεις το τέλος, κλείνω τ' αυτιά μου χωρίς να με καταλάβεις. Στην αρχή τα έκλεινα μόλις άρχιζες να διαβάζεις τα δύο τελευταία κεφάλαια. Κάθε φορά ακούω λίγες λέξεις παραπάνω. Έτσι ποτέ δε βαριέμαι.

Α: Και πάλι ακούς την ίδια αρχή, την ίδια ιστορία.

Κ: Με όποιο τέλος επιλέξω εγώ, όμως.

Α: Δε θες να το μάθεις;

Κ: Κι αν μου καταστρέψει την ιστορία;

A: Κι αν η ιστορία το χρειάζεται; Αν εκεί βρίσκεται το μυστικό της;

K: Μια σελίδα μου έχει απομείνει.

A: Θεε να στη διαβάσω;

K: Όχι όλη μαζί. Μια παραπάνω λέξη τη φορά.

A: Κάποτε θα τελειώσει και θα είσαι καταδικασμένος να την ακούς ξανά και ξανά. Όσο κι αν το καθυστερείς.

K: Αξίζει να προσπαθώ.

A: Πρέπει να σταματήσεις.

K: Γιατί;

A: Δεν έχεις κουραστεί;

K: Με τι;

A: Να ζούμε την ίδια ζωή. Δε νομίζω πως αντέχω άλλο.

K: Είσαι υπερβολική.

A: Υπερβολική; Μιλάς απ' την ασφάλεια του ρόλου σου.

K: Ξεχνάς τι έχω κάνει εγώ για σένα;

A: Βαρέθηκα να ξεχειλώνω το μουνί μου φοβούμενη πως δε θα υπάρξεις ξανά. Βαρέθηκα να βιάζομαι, να φοβάμαι, να γίνομαι μικρή.

K: Ξεπέρασα τις ανθρώπινες δυνατότητές μου για σένα. Κάθε φορά που πάω τουαλέτα φοβάμαι, πως θα ουρλιάξω απ' τον πόνο της επαναγέννησής σου.

A: Με γεννάς για να με πηδήξεις. Βγαίνω απ' τον κώλο σου για να με βιάσεις.

K: Ποτέ μου δε σκέφτηκα κακά για σένα.

A: Κουράστηκα να ελπίζω, πως κάθε φορά τα πράγματα θα είναι διαφορετικά.

K: Μην ελπίζεις τότε.

A: Αν δεν ελπίζω, θα σταματήσω να υπάρχω.

K: Τι θεε λοιπόν;

A: Να μη σε σιοτώσω ξανά. Να μην περάσεις ποτέ ξανά απ' το μυαλό μου αυτή η σκέψη. Να θέλω μόνο να σε προστατεύω.

K: Αν δε με σιοτώσεις, δε θα υπάρξω ξανά.

A: Μπορεί να υπάρξεις αλλιώς.

Κ: Δεν το θέλω. Θέλω να με γεννάς και να με ταΐζεις μέχρι να μεγαλώσω. Να γίνω δυνατός και να σ' ερωτευτώ.

Α: Να με κατασπαράξεις. Αυτό θες.

Κ: Είσαι εγωίστρια.

Α: Πονάω, κάθε φορά που μικραίνεις μέσα μου τόσο, που πρέπει να σε εξαφανίσω.

Κ: Κι εγώ; Πρέπει κι εγώ να υποσχεθώ πως δεν θα σε σκοτώσω;

Α: Δε στο ζήτησα.

Κ: Κι αν μετά δε γεννηθείς εσύ;

Α: Θα ζήσεις μόνος.

Κ: Δεν μπορώ. Πώς θα ζήσω περιμένοντάς σε κάθε μέρα;

Α: Μη με σκοτώσεις.

Κ: Δεν μπορείς να αποφασίζεις μόνη σου το τέλος.

Α: Αρνούμαι να γίνω φόνισσα ξανά. Δεν με απασχολεί τι σκοπεύεις να κάνεις.

Κ: Δεν μπορείς να μου το κάνεις αυτό.

Ο Κ αρπάζει το μαχαίρι που βρίσκεται δίπλα απ' το κρεβάτι και το βάζει στον λαιμό του. Η Α προσπαθεί να του το πάρει.

Α: Σταμάτα.

Κ: Αυτή είναι η φυσική ροή των πραγμάτων.

Α: Σε παρακαλώ.

Κ: Πρέπει να με εξαφανίσω.

Α: Άσε κάτω το μαχαίρι.

Κ: Πρέπει να μπορέσω να ξαναγεννηθώ.

Η Α καταφέρνει να τραβήξει το μαχαίρι απ' το χέρι του. Δένει τα χέρια του στο κρεβάτι.

Κ: Σταμάτα

Α: Ήρθε το τέλος.

Κ: Είσαι απάνθρωπη.

Α: Θα μείνεις εδώ μέχρι αύριο. Μετά κάνε ό,τι θες.

Κ: Καριόλα.(ουρλιάζει)

Ο Κ παλεύει προσπαθώντας να λυθεί. Η Α τον κοιτά ήρεμη.

Α: Δεν σου είπα ποτέ πως σ' αγαπώ.

Κ: Λύσε με. Σε παρακαλώ.

Α: Σ' αγαπώ.

Κ: Μη μιλάς γι' αγάπη.

Α: Σήμερα δε θα πεθάνει κανείς.

Η Α ξαπλώνει δίπλα στον Κ και τον αγκαλιάζει.

Κ: Δε θα σε συγχωρέσω ποτέ.

Α: Ήρθε το τέλος.

Η Α κλείνει τα μάτια της.

Κ: Δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Η Α ανασηκώνεται και τον κοιτά.

Α: Τι θες να κάνω;

Κ: Διάβασε μου λίγο.

Α: Δε θ' αλλάξω γνώμη.

Κ: Απλώς θέλω να μου διαβάσεις.

Α: Εντάξει...

Η Α πιάνει το βιβλίο απ' το κομοδίνο και ξαπλώνει ξανά. Αρχίζει να το ξεφυλλίζει και καταλήγει σε μια σελίδα τελικά.

Α: «Το μαξιλάρι έκλεψε πολλές ανάσες. Έκλεψε την ανάσα της μαμάς του κοριτσιού. Μα όσες φορές κι αν το μάλωσε το κορίτσι, αρνούνταν να την επιστρέψει. Δεν το πείραζε που το κορίτσι το χτυπούσε. Είναι πιο εύκολο να κατηγορήσεις κάποιον αθώο. Και το μαξιλάρι βέβαια δεν ήταν πάντα δίκαιο. Δεν έκλεψε ποτέ την ανάσα του κοριτσιού, όσο κι αν εκείνη το παρακαλούσε. Το μικρό μαξιλαράκι ήθελε να φωνάξει. Κανείς όμως δεν το άκουγε. Ήθελε να φωνάξει πως δεν έφταιγε αυτό. Δεν είχε πόδια ή χέρια άλλωστε. Πώς θα έκλεβε ανάσες έτσι; Γι' αυτό συνέχισε να προσεύχεται κάθε μέρα να βγάλει χέρια και ειδικά δάχτυλα. Για να δείξει εκείνον. Εκείνον που το χρησιμοποίησε για να κλέψει ανάσες, να σωπάσει κραυγές, να πονέσει και να προκαλέσει εφήμερο γέλιο. Ήθελε να πει στο κοριτσάκι πως δεν έφταιγε αυτό για τη μαμά της. Έκλαιγε και φώναζε, αλλά δεν κατάφερε να τον σταματήσει. Μόνο για εκείνη.

Μόνο τότε κατάφερε να φωνάξει αρκετά. Δε θ' άντεχε να κλέψει την ανάσα της φίλης του. Ακόμα κι αν μερικές φορές δε του φερόταν πολύ καλά. Όπως όταν πρωτογνώρισε εκείνον. Όλο στο κρεβάτι ήταν, αλλά φαινόταν να έχει ξεχάσει για το πιστό της φιλαράκι. Ούτε χάρδια, ούτε σφιχτές αγκαλιές, ούτε πνιχτά δάκρυα. Μόνο κάτι άλλο, που το μαξιλάρι ντρεπόταν πολύ να ξεστομίσει.»

Ο Κ έχει αποκοιμηθεί. Η Α κλείνει το βιβλίο και ξαπλώνει στην αγκαλιά του.

Σκηνή 9^η

Η Α και ο Κ κοιμούνται αγκαλιά. Ο Κ είναι ακόμα δεμένος. Η Α ξυπνάει. Απομακρύνεται λίγο απ' τον Κ και τον κοιτά.

A: Είσαι ακόμα μικρός. Απροστάτευτος. Τα κατάφερα.

Τον ξυπνά.

A: Καλημέρα.

K: Ξημέρωσε;

A: Η πρώτη μέρα της ζωής μας.

K: Πώς άντεξες;

A: Ήθελα να μάθω το πραγματικό μας τέλος.

K: Θα τιμωρηθείς.

A: Από ποιον;

K: Θα σε τιμωρήσει.

A: Ποιος; Είμαστε μόνοι. Δεν υπάρχει κανείς άλλος. Υπάρχουμε μόνο μαζί. Μόνοι μαζί.

K: Και σήμερα; Ποιοι είμαστε σήμερα;

A: Εμείς. Άχροννοι, αγέραστοι, ενήλιοι ανήλιοι. Εμείς απ' την αρχή.

K: Χωρίς πόθο, πόνο, φόνο.

A: Χωρίς τη γέννηση. Χωρίς την Ανάσταση.

K: Κι αν βαρεθούμε;

A: Θα παίζουμε το παιχνίδι σου. Θα μας πάρει χρόνια μέχρι να μάθουμε το τέλος της ιστορίας μας.

Η Α αγγίζει την κοιλιά της και φωνάζει απ' τον πόνο.

K: Τι έπαθες;

A: Πονάω.

K: Γιατί;

A: Τι μου συμβαίνει;

K: Σου είπα πως δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό.

A: Νομίζω πως γεννάω.

K: Τι;

Η Α ουρλιάζει και γεννάει ένα μικροσκοπικό μωρό.

A: Βοήθησέ με.

K: Πώς; (κουνάει τα δεμένα του χέρια)

Η Α ψάχνει κάτω απ' το κρεβάτι και καταφέρνει να βρει το μαχαίρι. Κόβει τον ομφάλιο λώρο και τα σχοινιά του Κ. Ξαπλώνει προς τα πίσω εξουθενωμένη. Ο Κ τρομαγμένος παίρνει το μωρό στα χέρια του και το περιεργάζεται. Η Α το κοιτάει μπερδεμένη.

A: Τι είναι;

K: Ένα μωρό.

A: Πώς δημιουργήθηκε;

Το μωρό αρχίζει να κλαίει.

K: Σε χρειάζεται.

Ο Κ προσπαθεί να δώσει το μωρό στην Α, αλλά εκείνη δεν το ακουμπά.

K: Κράτησέ το.

Η Α παίρνει το μωρό στην αγκαλιά της.

K: Σου μοιάζει.

A: Δεν είμαι σίγουρη.

K: Γίναμε γονείς.

A: Εξαιτίας του;

K: Είναι κορίτσι.

A: Κορίτσι;

K: Είναι η κόρη μας.

Η Α σηκώνεται και παίρνει στην αγκαλιά της το μωρό.

K: Θα την πούμε Αγάπη.

A: Αγάπη.

Η Α σφίγγει το μωρό στην αγκαλιά της.

K: 445 φορές είχα μόνο εσένα.

A: 445 φορές είχα μόνο εσένα. Τώρα έχω εκείνη.

Η Α τολμεί το μωρό μ' ένα σεντόνι, σηκώνεται και κάθεται μαζί της μπροστά απ' τον καθρέπτη. Ο Κ τις κοιτάει χαρούμενος.

A: Θα χρειαστούμε παιδικά ρούχα.

A: Και παιχνίδια. Πολλά παιχνίδια.

K: Ποιο λες να είναι το αγαπημένο της χρώμα;

A: Δε θα μπορεί να αποφασίσει.

K: Θα μας αγαπάει;

A: Θα την αγαπάμε εμείς τόσο που θα είναι αρκετό.

K: Κι αν μιλάει κάποια γλώσσα, που δεν καταλαβαίνουμε;

A: Θα τη μάθουμε κι εμείς.

K: Είναι πολύ όμορφη.

A: Πιο όμορφη από μένα;

K: Σου μοιάζει.

A: Την αγαπάς;

K: Νομίζω πως ναι.

A: Κι εγώ. Την αγαπώ ολόκληρη και πάνω απ' όλα χαίρομαι, που θα της μάθω να κρύβει ό,τι δεν αγαπώ.

Κοιτάει το μωρό.

A: Θα σου μάθω πολλά πράγματα. Εγώ. Η μανούλα. Θα σου μάθω να αναπνέεις ρυθμικά και σιγά. Κανείς να μη μάθει για την ανάσα σου. Κανείς δε θα στην κλέψει.

A: Κανείς δε νοιάζεται για σένα όσο εγώ.

A: Είσαι υπέροχη. Πλάσμα πανέμορφο. Έχεις παρατηρήσει πως χαμογελάς λοξά; Όπως κι εγώ.

Η Α ακουμπάει απαλά το μωρό στο πάτωμα και την κοιτά ανέκφραστη.

K: Ήσουν φτιαγμένη να γίνεις μαμά.

A: Αυτή είναι η τιμωρία μου.

Αρχίζει να ψιθυρίζει στο μωρό.

A: Δεν έχεις ιδέα τι έρχεται. Πριν προλάβεις να κλάψεις 3 φορές, θα σχολιάσουν τη στραβή σου μύτη. Πριν προλάβεις να μπουσουλήσεις, κάποιος θα μιλήσει για σένα ως αντικείμενο του σεξ. Πριν προλάβεις να μιλήσεις για πρώτη φορά, οι φωνές τους θα έχουν γίνει πιο δυνατές απ' τη δική σου. Πριν ενηλικιωθείς, θα σταματήσεις να είσαι η κόρη μου, Αγάπη. Θα είσαι δική τους.

Παίρνει το μωρό στην αγκαλιά της και αρχίζει να κλαίει. Ο Κ ανήσυχος τρέχει δίπλα της, αλλά εκείνη τον απομακρύνει.

A: Δε θα τους χαρίσω την Αγάπη. Δεν μπορώ να δώσω την Αγάπη μου.

Αρχίζει να θηλάζει το μωρό. Της μιλά γλυκά και σιγανά.

A: Η πρώτη φορά που μίσησα, ήταν η στιγμή που η μήτρα μου σε έφυτσε. Άρχισα να μισώ τις γυναίκες, που είχαν αγάπη μέσα τους. Αυτές που το πανάρχαιο αρσενικό μίσος δε τις κλόνισε. Πίστευα πως τα πλάσματα αυτά είναι μυθικά μέχρι να σε αντικρίσω και να συνειδητοποιήσω πως βαστάω έναν μύθο στα χέρια μου. Τις απεχθάνομαι αυτές τις γυναίκες, γιατί θα ήθελα να είμαι σαν κι αυτές. Εγώ δεν τα κατάφερα. Το αντρικό μίσος τρύπωσε στα στήθια μου και κόλλησε στα τοιχώματα της καρδιάς μου. Εξαφανίστηκα από μένα. Μάλλον για να επιβιώσεις μέσα στα γεμάτα μίσος σωθικά μου γεννήθηκες, Αγάπη. Γι' αυτό δημιουργήθηκες, Αγάπη. Μ' έκανες όμως να μισήσω κάθε τι γυναικείο. Γιατί μου μοιάζεις κι είμαι καλά μαθημένη να με μισώ. Πώς να σε αγαπήσω; Είσαι η τιμωρία μου.

Η Α αρχίζει να σφίγγει το μωρό στην αγκαλιά της.

A: Αγάπη, αγάπη μου, αγάπη χωρίς εσένα.

K: Τι κάνεις; Θα την πνίξεις.

Η Α σφίγγει κι άλλο το μωρό πάνω της. Ο Κ προσπαθεί να την σταματήσει, αλλά δεν τα καταφέρνει.

A: Νυστάζει. Πρέπει να πάει για ύπνο.

Το μωρό είναι νεκρό. Ο Κ ξεσπά σε κλάματα στο θέαμα του νεκρού βρέφους.

K: Τι έκανες;

A: Έπρεπε να το κάνω.

K: Είσαι απάνθρωπη.

A: Αν καταλάβαινες όσα κι εγώ, θα μ' ακολουθούσες. Αν είχες την ικανότητα να αντιληφθείς όσα κι εγώ, τώρα δε θα έκλαιγες, δε θα στεναχωριόσουν μ' αυτή μου την απόφαση. Θα χαιρόσουν που είχα το θάρρος.

Κ: Χθες μίλησα μ' εκείνη. Με πήρε τηλέφωνο και μου είπε πως δεν μπορεί να αναπνεύσει από τη μοναξιά. Σκέφτηκα πως μάλλον αυτή είναι η τιμωρία της. Τι σκληρή τιμωρία. Να μην ξέρεις πότε έρχεται η επόμενη μέρα, γιατί έχεις χρόνια ν' ακούσεις τη λέξη «καλημέρα». Να ξεχνάς πως ήρθε η ανάσταση. Εκείνη έφταιξε. Και τιμωρήθηκε. Η Αγάπη;

Α: Μη μιλάς για εκείνη. Δεν ήταν σαν την Αγάπη. Γεννήθηκε σαν τιμωρία. Έπρεπε να μην έχει υπάρξει.

Κ: Δεν είχες το δικαίωμα. Ήταν κόρη μου.

Α: Υπήρχες μέσα της. Το μίσος σου θα την κατέστρεφε. Έπρεπε να παραμείνει αθώα.

Κ: Το δικό σου μίσος.

Α: Η δική μου αγάπη. Την προστάτεψε.

Κ: Την έπνιξε.

Α: Θα μου υπενθύμιζε κάθε στιγμή, τι μπορούσα να έχω γίνει. Κάθε μέρα θα μου θύμιζε, πως δεν είχα το θάρρος να δώσω ένα τέλος σε σένα.

Κ: Σου είπα πως θα σε τιμωρήσει. Κάθε μέρα θα ξεροβολάς μωρά. Κάθε μέρα παιδοκτόνος.

Α: Με μισείς;

Κ: Δε ξέρω ποια είσαι.

Α: Στο υπόσχομαι. Την επόμενη φορά δε θα τη σιοτώσω.

Κ: Δεν μπορώ να κρύβομαι απ' αυτό το τέλος.

Α: Το δικό μας;

Κ: Κλείσε τα μάτια σου.

Ο Κ βάζει τα χέρια της Α πάνω στ' αυτιά της.

Α: Τι κάνεις;

Α: Η Αγάπη δε θα ζήλευε καμία για την αγάπη της.

Ο Κ σηκώνεται και πάει προς το κρεβάτι. Ανακατεύει τα σεντόνια ψάχνοντας για κάτι.

Κ: Πού το έχεις βάλει;[77

Α: Είναι ασφαλής.

Βρίσκει αυτό που ψάχνει. Παίρνει το βιβλίο της Α στα χέρια του και το ανοίγει στην τελευταία σελίδα. Κάθεται απέναντι απ' την Α. Εκείνη παραμένει με κλειστά μάτια και

αυτιά. Ο Κ της ανοίγει τα μάτια. Εκείνη σοκάρεται και πάει να μιλήσει, αλλά της κάνει νόημα να σωπάσει.

Κ: Ξέρεις ήδη ό,τι έχω να πω. Ήρθε η ώρα να παίζεις κι εσύ.

Αρχίζει να διαβάζει.

Κ: «Είχε πολλά μυστικά το μαξιλάρι. Έβλεπε κι άκουγε τα πάντα. Δε το άφηναν και στην ησυχία του εδώ που τα λέμε. Μια το λέρωναν με αίμα, μια με σωματικά υγρά, μια ακουμπάγαν τρομακτικά μεγαλόσωμα μωρά πάνω του. Κουράστημε να ξεκουράζονται όλοι σ' αυτό. Είχε γεράσει πια και τα υλικά του πόναγαν. Κανένας δε φαινόταν όμως να νοιάζεται. Το υποτιμούσαν, αλλά εκείνο ήξερε τα πάντα. Ήξερε τι είναι καλό και τι κακό. Ήξερε λέξεις που οι άνθρωποι κάνουν πως δεν υπάρχουν, όπως τιμωρία, εκδίκηση και τέλος. Ήξερε πως αν δεν κάνεις κάτι διαφορετικά η λούπα της ζωής σου θα συνεχιστεί αέναα. Ήξερε πως όταν το κοριτσάκι το έσφιγγε πολύ δυνατά, ήλπιζε ένα κομμάτι της παιδικής της ψυχής να λερώσει για πάντα τα αμετάκλητα στον χρόνο υλικά του. Το μαξιλάρι επίσης γνώριζε πως εκείνοι, από την πρώτη μέρα που βρέθηκε ο ένας στον δρόμο του άλλου, θα ήταν μαζί. Δεν μπορούσαν να υπάρξουν μόνοι τους. Εκείνος δεν μπορούσε να υπάρξει αν δεν ήταν δική του και θα έκανε τα πάντα για να το καταφέρει αυτό. Θα γινόταν το προπατορικό αμάρτημα, ένας δειλός Ορέστης, ένας γυναικοκτόνος, ένας βιαστής, ένας όμοιος με όλους για εκείνη. Κι εκείνη. Υπήρχε και πριν, αλλά η μνήμη της διαβρώθηκε και φαίνεται να ξέχασε πως μπορεί να υπάρξει και χωρίς εκείνον. Κι έτσι πεθαίνει για εκείνον, γεννά για εκείνον, τον σιοτώνει, δυσκολεύεται να αναπνεύσει απ' τη μοναξιά και τον γεννά ξανά. Μα μόλις θυμηθεί πως εκείνος όπως όλοι πέταξε την αγάπη της και μόνο το μαξιλάρι της ξέρει ποια θα μπορούσε να έχει γίνει, θα θέλει να κρυφτεί μέσα σε λουλουδένια ουράνια τόξα. Μόνο που το μαξιλάρι πληγώθηκε πολύ και δε συγχωρεί εύκολα. Έτσι, όταν την κάνει να γεννήσει την Αγάπη, δε θα της αφήσει άλλη επιλογή απ' το να τη σιοτώσει. Κι εκείνος θα την κατηγορήσει για τα σφάλματα όλων των αιώνων. Θα σιοτώσει τη φίλη του μαξιλαριού. Κι έτσι η λούπα θα τελειώσει μια για πάντα. Μ' εκείνον να ξεχνά πως τη δολοφόνησε ήδη 445 φορές επειδή το ήθελε και να πιστεύει πως έφτασε το τέλος χάρις σ' εκείνον και την Αγάπη.»

Η Α δακρύζει σιωπηλά. Ο Κ πετά το βιβλίο κάτω σοκαρισμένος.

Κ: Ήξερες. Πάντα ήξερες.

Α: Δεν μπορείς να με κατηγορείς. Δε γνώριζα για το παιχνίδι σου. Πώς να φανταστώ πως δεν ξέρεις;

Κ: Δε θέλησες να κάνεις τίποτα για να τ' αλλάξεις;

A: Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Η επιλογή σου είναι ψευδαίσθηση. Δε μπόρεσες να γλιτώσεις απ' αυτό, ακόμα κι αν δε γνώριζες.

K: Εσύ το προκάλεσες.

Με τα μάτια του εντοπίζει κάποια θραύσματα καθρέπτη κοντά του. Πιάνει ένα μικρό κομμάτι και με απαθή τρόπο μαχαιρώνει την Α. Η Α πέφτει στην αγκαλιά του.

A: Με τιμώρησες, αλλά δεν κατάφερες να ξεφύγεις απ' το τέλος. Πάντα ήσουν εκείνος.

Η Α πεθαίνει. Ο Κ ακουμπά το νεκρό σώμα της δίπλα στη νεκρή Αγάπη.

K: Το κουδούνι χτύπησε κι η ιστορία τελείωσε.

(Τέλος έργου.)